

Saarna Uskelan kirkossa 4.5.2014

Joh 21:15 – 19

Viluissaan värjötellyt Pietari seurasi Jeesuksen vangitsemista ylipapin talon pihamaan nuotiolle. Yleisen mielipiteen hieman painostaessa hän kolmesti kielsi lainkaan tuntevansa Jeesusta. Palestiinan kukko herätti hänet havahtumaan tekoaan.

Ikään kuin näiden kieltämisten kuittaukseksi hän joutui vastaamaan kolmesti Jeesuksen kysymykseen: ”Simon Jonan poika! rakastatko minua?” Kerta kiellon päälle siis.

Ennen vangitsemiseen johtaneita toimenpiteitä Pietari sanoi Jeesukselle: ”Herra, miksi en nyt pääse mukaasi? Minä annan vaikka henkeni puolestasi.” (Joh 13:37).

Eläissään, voimainsa päivinä Pietari ehti oppia, mitä Jeesuksen rakkaus on ja keitä se koskettaa. Sen piiriin suljettiin kieltäjä, kavaltaja, epäilijä ja pelkuri.

Ensin nautittiin yhteyden ateria. Armo ja anteeksianto ennättivät ensin. Vasta sitten esitettiin kolminkertainen kysymys: olenko minä sinulle rakas.

Pietaria kohtasi korjaamisen etuoikeus. Kolmesti Kristuksen kieltäneestä Pietarista tuli kolmesti rakkautensa Kristukseen tunnustanut Pietari.

Kuinka oikein Siionin virressä veisataankaan: ”hän riisuu ja pukee, hän lyö sekä tukee.”

Heikkoudessa, aseettomana, turvattomana ja suojattomana Pietari sai tehtävänsä ja varustuksensa.

Pietarin saama toimeksianto: ”ruoki ja kaitse”, kertoo Jeesuksen huolesta omiensa elämänravinnosta, sekä varjeluksesta ja huolenpidosta.

Jeesus samaistui juuri kaikkea tätä tarvitseviin. Kysymyksessä ovat kärsivät, köyhät, nälkäiset, sairaat, muukalaiset, yksinäiset ja hylätyt.

Pietarille ja meille muillekin Jeesuksen kutsu kuuluu: ”Seuraa minua.” Pietarin ja meidän kohdallamme tässä on kysymys teoista. Jokainen itkuinen silmä on vetoamus: auta minua.

Jokainen itkuinen silmä on kysymys: rakastatko minua?

Uutiset tuovat eteemme pakolaisleirin ruokajonosta pikkupojan kolhiintuneen peltimukinsa kanssa. Katse kertoo tuskasta ja lohduttomuudesta.

Kukaan ei pääse elämässään vähällä. Jokainen kantaa salattua taakkaa. On opiskelupaikkaa vaille jäänyt nuoria, työttömäksi joutuneita, ihmissuhteiden konkurssin kourissa uupuneita ja yksinäisyyden autiudessa riutuvia. Elämän ahdistuksen miilussa ei ole sijaa löysille puheille, tarvitaan voimallisia tekoja.

Usein ne, jotka tarvisivat rakkautta eniten saavat sitä vähiten.

Jumala kutsuu meitä elämään. Vielä Jumala kutsuu meitä elämään. Päivän psalmitekstinä on tuttu paimenpsalmi: ”Herra on minun paimeneni.” Siinä on ainakin kaksi varsin vavahduttavaa säettä.

Yhteydestään irrotettuna ensimmäisen jakeen jälkimmäinen puoli pysäyttää: ”ei minulta mitään puutu.” Pitkäänkään elämään tämä lause ei useasti mahdu. Useimmiten jotain puuttuu, ollaan jotain vailla.

Viidennen jakeen jälkiosa jatkaa samalla linjalla: ”minun maljani on

ylitsevuotavainen.” Elämä antaa siis yltäkylän, kukkuramitoin, ruotsiksi tårta på tårta, kun on

saanut yhden tortun, saa toisen sen päälle.

Kohtaavatko ja jos niin miten nämä kaksi? Yhtäältä on elämän murhehuone, sielunmaiseman autius, korpivaellus, elämisen rauniot, sen tomu ja sen tuhka. Toisaalta taas kuvaukset elämänilosta, elämisen halusta, tulevaisuuden toivosta ja Jumalan läsnäolon onnesta. Joidenkin kohdalla nämä nivoutuvat merkillisellä tavalla yhteen. Painittuaan aamunkoittoon Jumalan kanssa Jaakob sai tuntea molemmat puolet. Ensin Jumala teki rammaksi ja sitten antoi siunauksensa.

Pietari riisuttiin kuullakseen sittemmin kutsun Vapahtajan seuraamiseen ja apostolin palvelutehtävään.

Useimmiten kuitenkin ihmisen on vaikea uskoa kivun jalostavaan vaikutukseen tai kärsimyksen siunauksellisuuteen. Toisaalta tiedämme, että ihminen kyllä rukoilee kun Jumala häntä rukoiluttaa. On paljon asioita, joita ihminen ei voi tehdä itselleen tai itsekseen. Niihin tarvitaan lähimmäinen. Tällaisia ovat mm. yhteistoiminta, vuorovaikutus, ihmissuhteet, palvelu, ystävyys ja rakkaus. Ilman toista joutuisimme tuolloin puhumaan yksinäisyydestä, yksin tekemisestä, minäkeskeisyydestä ja itserakkaudesta. Tarvitaan toinen, jota palvella, rakastaa ja elää yhdessä.

Usein toistetun afrikkalaisen runon kertosäe pyhäkoulun muistovärssyn omaisesti toistaa näiden tekemistä ”elämässä veljeni, elämässä.”

Jos rohkenemme kääntää Vapahtajan kysymyksen omalle kohdallemme, niin mitä vastaisimme. Siionin virren iltavirren tunnustus on synnintunnustus. Siihen yhtyminen taitaisi olla rehellisyyttä. ”Huonosti suoritin tehtävät sen.” sekä ”Päiväni palvelus puutteellinen.” Totta varmaankin, mutta ei mikään puolustus tai perustelu luovuttamiselle tai periksi antamiselle. Paavalikin kertoi olevansa köyhä, mutta silti monia rikkaiksi tekevä. Tätä kaiketi Pietarillekin opetettiin kun kehoitettiin ruokkimaan, kaitsemaan ja seuraamaan.

Ihmiset kohdistavat toisiinsa paljon hoidollisia odotuksia. Näin kodeissa, ystävien kesken ja työpaikoilla. Odotetaan tukea, lohdutusta, ymmärtämystä, anteeksiantavaa mieltä ja rakkautta. Kunpa jokaiseen vieraskirjaan piirtyisi lähtijän kiitoksena sanat: ”Pidettiin ihmisenä.”

Millaisena elämä näyttäytyy omalla kohdallamme tänä toukokuuisena pyhäpäivänä? Monet pimeät on kuljettu. Kuormaa on kannettu. Velassa, kiitollisuuden velassa ollaan. On ollut niitä, jotka ovat tulleet jakamaan häpeämme, tappiomme, menetyksemme ja murheemme. Yhtä kaikki, tämän kaiken keskellä monille meistä on kirkastunut, että elämä ei ole vain syntymän ja maahan laskemisen lohduton kierto. Jos niin olisi, niin turhaa, kovin turhaa elämä olisi. Me uskomme siihen, että ajallisella elämällä on jatko – osa. Tällä elämällä on jatkumonsa. Jumalan silmissä kysymyksessä on yksi ja sama elämä. Virsirunoilija pukee asian taivasikävän muotoon: ”Sen suven suloisuutta, mä milloin muistelen. Kun ompi kaikki uutta, mä siitä riemuitsen.”